

Zoe Leová

AK SA PREBUDÍ

Najlepšej priateľke predsa môžete veriť...
Alebo nie?

IKAR

Zoe Leová

AK SA PREBUDÍ

Preložila Michaela Rosová

IKAR

Zoe Lea
IF HE WAKES

Copyright © 2018 by Zoe Lea
Translation © 2019 by Michaela Rosová
Jacket design © 2019 Matej Rudinský
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6637-7

UTOROK

Oblačno, studený vietor
a miestami prehánky

1

RACHEL

Môj život sa rozpadol jedného studeného daždivého rána v novembri. Bolo to v utorok.

Nevydala som ani hláska, keď sa to stalo. Stála som pred nejakým lacným hotelom, dosť blízko na to, aby som všetko videla, ale predsa len nie dosť blízko. Snažila som sa získať naňho trochu lepši výhľad, natáhovala som krk a preklínala dlhý rad áut pred sebou. Nikdy predtým som svojho muža nesledovala a nebola som zvyknutá na takúto schovávačku.

Stratila som ho z očí, keď sme vošli medzi obchody v nákupnom stredisku. Odbočila som doprava a zasekla sa v prúde vozidiel vychádzajúcich z hotela. Zaradila som sa spolu s ostatnými pred výjazd a hľadela na jeho auto, ako prešlo k reštaurácii s rýchlym občerstvením asi päťdesiat metrov odo mňa.

A vtedy sa to stalo – náraz a útek.

Niekoľko sekúnd a hotovo. Keby som nestála na mieste a nenapínala tak úporne zrak, určite by som to zmeškala.

Auto, ktoré zrazu prudko vyštartovalo.

Telo, ktoré preletelo cez predné sklo a pristálo na zemi v jednej pokrčenej kôpke.

Zakvílenie motora, keď auto nechalo masakru za sebou a zmizlo na výjazde k dvojprúdovej vozovke.

V šoku som nabrala a zadržala dych. Civela som na toho

človeka na zemi, ktorý teraz pripomínal skôr odhodenu handrovú bábiku, a pýtala sa samej seba, čo sa vlastne stalo. *Naozaj som to videla?*

Predné stierače sa sucho zadŕhali o sklo pred mojimi očami a ja som sa v hrôze prizerala, čo sa dialo potom. Ľudia v bezprostrednej blízkosti okamžite pustili tašky s nákupmi a rozbehli sa na miesto činu. Niektorí klesli na kolená, položili dlane na telo a začali poskytovať prvú pomoc. Ďalší ľudia vybiehali z reštaurácie a potom zasa utekali späť. Rastúci dav rýchlo obklopil scénu a zakryl mi výhľad. Zamestnanci v červených čiapkách a zásterách pobehovali okolo, občas niečo zavolali, vykriekli. Lopatky stieračov mi ešte stále vrzgali a križovali výjav, horúci vzduch z klimatizácie bol zrazu príliš ťažký a ja som sa nemohla nadýchnuť. Potrebovala som na vzduch.

Ľudia okolo mňa už vyliezali z áut a ja som sa tiež chystala vystúpiť. Odopla som si bezpečnostný pás a obrátila sa k dverám, ale zabudla som, že mám stále zaradenú rýchlosť a motor zapnutý. Kým jedna moja noha uvoľnila spojku, druhá zachytila plyn a auto zrazu šialene vyrazilo dopredu, rovno do kufra strieborného Mini.

Hruďou som tvrdo narazila do volantu, čím sa spustil klaksón, a hlavou som vletela do niečoho ostrého, ale ak som zvrieskla od bolesti, bolo to kvôli nohe. O pedál sa mi zlomil podpätok topánky a zároveň niečo puklo v mojom členku.

Nejaký muž v pokrčenom obleku, s pohľadom stále upretým na rozruch na druhej strane pred reštauráciou, otvoril dvere môjho auta na mieste spolujazdca.

„Dopekla,“ povedal, keď ma odtiahol od volantu a uvoľnil stlačený klaksón, „ste v poriadku?“

Zatiahol ručnú brzdu a očami skĺzol k môjmu členku.

„Preboha!“ zvolal a otočil sa. „Potrebujeme sanitku!“

Chcela som mu povedať, že to určite nebude treba, ale namiesto toho som kompletne ovracala sedadlo spolujazdca.

Vďaka nešťastiu, ktoré sa odohralo chvíľu predtým, venovali všetci mojej malej nehode omnoho väčšiu pozornosť, než si zaslúžila.

Muž v obleku štekal rozkazy ostatným vodičom zoradeným pred výjazdom. Autá sa pomaly posúvali. Mladej žene, do ktorej auta som zozadu vrazila, musel niekto skontrolovať krk. Ktosi informoval zamestnancov hotela, takže priniesli teplý čaj a úplne zbytočný kufrík s prvou pomocou.

Dosť sa debatovalo o tom, či by so mnou mali vôbec hýbať, než dorazí sanitka. Keď som začala z auta vyliezať sama, všetci pohotovo vyskočili.

Trvala som na tom, aby ma vzali do hotela. Potrebovala som sa dostať preč od svojho auta a toho smradu vývratkov, a čo najďalej od toho hrozného incidentu a všetkého, čo nasledovalo po ňom. Ľudia sa prizerali, akoby to bola nejaká šou, triasli sa vonku v zime a bez najmenších zábran vyvalovali oči.

Odniesol ma muž v koženom motorkárskom oblečení, ktoré zreteľne zavrzgalo pri každom kroku. V hale pri recepcii ma položil do prúteného kresla a rýchlo priniesol druhé, aby som si naň mohla vyložiť zranený členok. Keď mi chytili nohu, aby ju zdvihli na kreslo, vykrikla som od bolesti.

Pri recepčnom pulte sa práve zapisoval starší pár a celý čas na mňa obaja uprene hľadeli. Z výrazu ich tváří som pochopila, že asi vyzerám dosť zle. Vývratky na brade aj na blúzke, mejkap roztečený po celej tvári, semišové nohavice vytiahnuté na jednej nohe až ku kolenu a dochrámaný členok, celý krvavý, dotlčený a neprirodzene ohnutý. Utrela som si tvár a pokúsila sa aspoň o kúsok nohavicu stiahnuť,

schovať svoju holú nohu, ale bolo to márne. Príliš som sa triasla, aby som bola schopná čokoľvek urobiť.

Niektorí zamestnanci hotela trvali na tom, že pri mne zostanú až do príchodu sanitky – jedna staršia pani a ešte taký holobriadok. Hľadeli na mňa s veľkým súcitom, ponúkali mi čaj, kávu, vodu. Potriasala som hlavou. Už len pomyslenie na nejaké nápoje, alebo na čokoľvek iné, bolo úplne smiešne. Sotva som vládala rozprávať a bolo mi zima. Pri náhlivom odchode z domu som si zabudla vziať kabát. Ale to som im nemohla povedať, nedokázala som sformulovať do slov jedinú súvislú myšlienku.

Tá staršia pani, ktorá sa držala pri mne, napokon odišla postarať sa o rastúcu skupinku turistov, ktorí sa zhromaždili pred pultom recepcie, a ja som bola iba rada. Chcela som byť sama. Modlila som sa, aby zmizol aj ten chlapec. Počula som, ako pani všetkých informovala, že ak sa potrebujú dostať k svojmu autu, zrejme budú musieť chvíľu počkať. Nieкто sa spýtal, či už k tomu zranenému človeku pred reštauráciou dorazila sanitka. Ďalší chcel vedieť, či vinník z miesta nehody ušiel. Nieкто sa zaujímal, či zranený zomrel, a mne na celom tele vyrazil studený pot, roztriasla som sa ešte viac. *Azda som práve bola svedkom niečej smrti?*

„Vy ste to zrejme videli, však,“ poznamenal chlapec, keď sa turisti z recepcie vytratili. „Preto ste vrazili do auta pred sebou. Všetko ste to videli.“

Hľadel cez sklené dvere na dav ľudí pred reštauráciou. Začal si obhrýzať necht na palci. Mňa zatiaľ úplne premohla panika.

„Nič som nevidela.“ Hlas zo mňa vyrážal útržkovito a mne samej znel cudzo. „Práve som sa nedívala.“

Prestal si obhrýzať prst a zahľadel sa na mňa.

„Vyladzovala som rádio,“ povedala som mu. „Hlavu som mala sklonenú.“

„Nič ste nevideli?“ zamračil sa. „Takže nevíete, čo sa stalo?“

Skúsila som sa od neho odvrátiť, zmeniť polohu, ale vtom mi do členka vystrelila ostrá bolesť. Zastonala som, no zároveň som za tú bolesť, za to rozptýlenie bola vďačná.

„A čo sa stalo?“

Žena, do ktorej som narazila, bola mladá. Krásna. Tvár mala dokonale nalíčenú, vlasy vyčesané, akoby bola práve na ceste do filmového štúdia, keď som do nej vletela. Od nehody mala stále pri uchu mobil a na mňa sa zhora dívala trocha znechutene, trocha s ľútosťou. Mala som štrnásťročnú dcéru, ktorá sa na mňa neraz dívala presne takto, celý čas pohadzovala vlasmi a prevracala oči. Myšlienka na dcéru, na Katie, vyvolala čerstvú vlnu adrenalínu, ktorá mi udrela do žalúdka a prevalila sa mi hore cez hrud'. Na sekundu som si myslela, že omdliem.

„Niekoť tam zrazil človeka a zdrhol,“ povedal chlapec, kým ja som sa usilovala trochu ovládnuť. „Tak ona to nevidela.“

Žena sa na mňa pozrela a ja som sa zhlboka nadýchla. Hrudník sa mi zachvel.

„Mrzí ma to,“ povedala som potichu. „Veľmi, veľmi ma to mrzí.“

Obaja sa na mňa na chvíľu mlčky zadívali, potom žena pokrčila plecami.

„Tiež by som asi do niekoho nabúrала, keby som videla čosi také,“ povedala. „To si nevyčítajte.“

„Ja som nič nevidela!“ Môj výbuch nás všetkých prekvapil a ja som v šoku iba nadvihla ruky. „Prepáčte,“ povedala som. „Prepáčte.“ Nato som vládu nad svojimi emóciami stratila úplne a rozplakala som sa. „Mrzí ma to, ale naozaj som nič nevidela. Práve som sa nedívala. Len som sa snažila dostať domov.“

Šklbala som za nohavicu, chcela som schovať svoj členok, ktorý pomaly menil tvar. Za ten čas, čo som tu sedela, akoby

narástol, z jednej strany úplne opuchol. Vyzeral ako členok niekoho iného, nemohol patriť mne. A ja som nepatrila na recepciu nejakého hotela, nemala by som tu byť. Mala by som byť doma vo svojej teplej kuchyni, počúvať rádio a dávať variť vodu na čaj. Toto bolo celé zle.

Mladá žena mi položila ruku na plece a ja som sa pri tom dotyku mykla.

„Aj tak je to auto mojej sestry,“ povedala mäkkým hlasom, „a jej to bude aj tak jedno, teraz je na Tenerife.“

Zdvihla som zrak k tej tvári plnej súcitu. Venovala mi chabý úsmev a silno žmurkla, akoby namiesto objatia, a potom sa znova vrátila k svojmu mobilu. Sledovala som, ako zručne ho ovláda, ako behá prstom po displeji a ťuká, a dlaňou som si prešla po mokrých lícach.

„Mohli by ste mi ho požičať?“ spýtala som sa. „Len by som potrebovala zavolať domov. Nemám pri sebe svoj telefón a musím sa im ozvať.“

Na chvíľu zamrzla, prst jej zostal visieť nad displejom.

„Potrebujem hovoriť s Dellou, zistiť, či...“ Nadýchla som sa a prehltnula guču paniky. „Povedať jej, čo sa stalo. Nemám tu mobil a čoskoro dorazí sanitka.“

Zostala ticho, chlapec vedľa nás presunul váhu na druhú nohu, ona si zozadu prešla dlaňou po krku. Zadávala sa z okna k reštaurácii, kde stále prebiehala dráma, a potom mi mobil podala.

„Budem potrebovať vaše údaje kvôli poistke,“ povedala pritom, „a vaše meno a adresu.“ Prikývla som a vytukala číslo. Na štvrté zazvonenie to zdvihla.

„Della?“

„Rachel?“

Keď som začula jej hlas, zavrela som oči a dopriala si chvíľu na upokojenie.

„Della, mala som nehodu. Nie je to nič vážne, ale nemô-

žem šoférovať, takže zavolali sanitku.“ Hlas sa mi trochu zachvel. „Vlastne asi mám niečo zlomené.“

Rozhostilo sa ticho.

„Och, Rachel!“ Della preskočil hlas do vyššej tóniny. „Si v poriadku? Kde si?“

„V nákupnom stredisku,“ odvetila som. „Kúsok od Grosvenor Square.“

„Mám prísť?“ spýtala sa Della. „Mohla by som poprosiť...“

„Nie,“ rýchlo som ju prerušila. „Naozaj nemusíš. O chvíľu dorazí sanitka. Ide len o to,“ stíchla som a pozbierala sa. „Della, si tam sama? Phil? Ešte sa nevrátil? Nie je...“

Nasledovala chvíľa ticha.

„Phil je v Londýne,“ povedala a mňa zaplavila ohromná úľava. *Phil je v Londýne.* „Mám mu zavolať?“

„Nie!“ Zvolala som tak ostro, až sa žena pri mne mykla. Potom si pomaly zasa siahla na krk.

„Týmto Phila zbytočne nezaťažuj. To nie. Ale mohla by si zavolať Jessice a povedať jej, čo sa stalo, a až Katie...“ prudko som sa nadýchla, keď som si zrazu spomenula. „Katie dnes príde domov skôr! Ráno som jej písala ospravedlnenku, nechcelo sa jej ísť na hokej, tak som napísala do školy, že má ísť k zubárovi. Takže pôjde na autobus už o pol tretej, mohla by si...“

„To si mi vravela,“ povedala Della. „Katie pôjde na skorší autobus a cestou sa ešte zastaví v knižnici. Odtiaľ pôjde pešo.“

„Vravela som ti to?“ zavrela som oči. Vzdialene sa mi vybavilo, ako sme sa pri raňajkách uprostred typického ráneho zhonu naozaj na čomsi dohodli. Katie prosíkala, aby nemusela na ten hokej, Jessica pobehovala okolo kvôli nejakej domácej úlohe, Phil odchádzal skôr, lebo sa chystal do Londýna, a do toho mi zavolala Suzie, aby mi povedala o jednej úžasnej schôdzke. Spomenula som si, že som sa s ním lúčila, letmo ma pobožkal na líce, než odišiel, v kúti-

ku úst mal ešte odrobinku z maslovej hrianky. Katie spievala niečo dosť otravné, práve keď odchádzal.

„Rachel?“

Otvorila som oči.

„Ešte si tam?“

„Della.“ Hlas sa mi stenčil. Zovrela som mobil v dlani, zhlboka som sa nadýchla a sústredila na to, čo som musela povedať. „Zavolala by si, prosím, Suzie?“

„Suzie?“

„Nemám pri sebe telefón. Mohla by si...“ odmlčala som sa a utrela si oči. Chlapec odniekiaľ vytiahol papierovú vreckovku, vďačne som ju prijala. „Mohla by si poprosiť Suzie, aby za mnou prišla do nemocnice?“

„Suzie?“ V Dellinom hlase bolo počuť údiv. „Samozrejme. Zavolám jej. Si si istá, že nemám zavolať Philovi?“

„Nie, nie, nezaťažuj tým Phila teraz, keď je v Londýne.“

Mladá žena spravila krok smerom ku mne. „Och, a ešte niečo, Della, mohla by si, prosím, nájsť údaje k môjmu poisteniu a nadiktovať ich tejto slečne? Nabúrала som do jej auta a vôbec si neviem spomenúť, kde som poistená. Papiere sú v pracovni, v skrinke pri okne.“

Vrátila som telefón a žena odišla k recepcnému pultu po papier a pero. Roztriasla som sa. Akoby až rozhovor s Dellou potvrdil, že sa to naozaj stalo, a zrazu to bolo skutočne ťažké. Objala som si plecia. Niekoľko španielskych turistov s malými batohmi v ruke sa objavilo vedľa nás, cez sklené dvere sa zahľadeli na druhú stranu, k reštaurácii. Tam, kde sa to celé odohrало. Rýchlo sa medzi sebou svižnými krátkymi slovami rozprávali a ja som sledovala ich pohľad.

Odtiaľ, kde som sedela, som reštauráciu nevidela, iba ľudí vedľa nej. Na parkovisku sa zhromaždili malé skupinky a potriasali hlavou, ruky vo vreckách. Niektorí sedeli v autách, čakali, až sa konečne pohnú a dostanú popri mojom

rozbitom aute, ktoré medzitým presunuli pred hotel na parkovacie miesto pre hendikepovaných, von a domov.

„Raz si jedna moja kamarátka zlomila členok,“ povedala žena, keď sa vrátila ku mne. „Celých dvanásť týždňov chodila o barlách. A pritom vždy mala na nohách topánky na podpätku. Ihličky, desaťcentimetrové.“ Pozrela sa na lodičku na mojej ľavej nohe s klasickým malým podpätkom.

Sklené dvere sa otvorili a cez nás sa preliala vlna ľadového vzduchu. Vošiel muž s rovnakou menovkou a v rovnakej uniforme, akú mal na sebe chlapec.

„Polícia dorazila,“ oznámil, keď pristúpil k recepcnému pultu. „Sanitka tu bude každú chvíľu.“ Nato podišiel k španielskym turistom a začal im čosi vysvetľovať, vytiahol mapu a ukazoval na ňu.

„Počul som, že ho to vyhodilo do vzduchu,“ povedal chlapec takmer pošepky a mňa zasa ovládla triaška. „Vraj doňho vrazil čelne. Ten vodič asi vôbec nevedel, že tam niekto stojí, alebo neviem, jednoducho do toho človeka takto... PRÁSKI!“

Zdvihla som ruky a pozrela sa na ne. Triasli sa úplne viditeľne, vo svetle sa zaleskol môj snubný prsteň. Zovrela som ich v päst a pritlačila si ich na oči.

„Kto by čosi také urobil?“ spýtala sa mladá žena takmer neprítomne. „Kto by čosi také urobil a potom skrátka zmizol?“

V hlave sa mi premietol obraz tela letiaceho ponad čelné sklo. Spôsob, akým vyletelo hore a potom ponadeň. Rozhodne som nebola dosť blízko, aby som niečo počula, ale aj tak sa mi s obrazom v hlave prehrával aj zvuk, jemné zapraštie, keď sa telo stretlo so sklom. Pukanie kostí. Žalúdok sa mi zavinul do seba.

„Podľa bezpečnostných kamier ho nájdú,“ povedal chlapec a moja triaška už pomaly vyzerala ako záchvat krčca. Znova som si pevne zovrela plecيا. Zafala som svaly, aby sa pohyb utíšil.

„Všetko sa tu nahráva,“ ukázal kamsi do priestoru. „Do večera ho polícia dostane. Najskôr už teraz vedia, kto to je.“

Ústa sa mi naplnili slinami, srdce sa nebezpečne rozbehlo. Potrebovala som sa dostať domov. Potrebovala som sa odtiaľto dostať preč. Potrebovala som, aby boli ticho, aby prestali rozprávať, aby sklapli. Aby jednoducho *sklapli*.

Ozvalo sa akési vrčanie, najprv nejasné, postupne čoraz hlasnejšie.

„Mali by za ním zahodiť kľúč,“ povedal chlapec. Téma ho očividne vzrušovala, pôsobil starší, než v skutočnosti bol. „Keď je schopný urobiť niečo také.“

„A potom skrátka odfrčí!“ súhlasila žena. „Len tak si odísť. Ak so mnou chce hovoriť niekto od polície, môžu. Nevidela som, ako sa to stalo, ale auto som odchádzať videla. Bolo to BMW. Čierne BMW.“

Keď to vyslovila, hrdlo sa mi stiahlo.

Nemohla som dýchať. Čím viac som sa snažila, tým to bolo ťažšie, a srdce mi už búšilo ako divé. Pevne som zažmurila oči, aby som zahнала ten obraz, no neschádzal mi z mysle.

Čierne BMW. Ona ho videla. Aj on ho videl. Takže som si to nepredstavovala. Bola to pravda.

Sledovala som ho. Čakala som, že zastaví. A potom vystúpi. Presne taký človek Phil, môj manžel, predsa je. Starostlivý. Vždy urobí správnu vec. Neprehadzuje telá cez čelné sklá a neuteká z miesta činu.

Až na to, že to práve spravil.

Bolo to Philovo čierne BMW.

Bola to tvár môjho manžela za volantom.

Myslela som si, že ho uvidím s inou ženou. V skutočnosti som uvidela čosi omnoho horšie.

2

SUZIE

Suzie práve bežala po nábreží popri rieke Dee, keď jej Della zatelefonovala. Bola nižšej postavy, s vypracovaným svalstvom, oblečená v tmavých elastických nohaviciach a priliehavej mikine. V okamihu prešla z behu do poklusu a pomaly si odopla puzdro na mobil pripevnené na náramku. Práve dobiehala k najobľúbenejšiemu úseku svojej trasy, ktorý bol v nízkom novembrovom slnku neuveriteľne nádherný. The Groves, chesterská promenáda s hudobným pavilónom v eduardovskom štýle, s výhľadom na vodnú hladinu rozprestierajúcu sa pred ňou, s predlžujúcimi sa tieňmi stromov a svetlom odrážajúcim sa na lesklých dlažbových kockách.

Suzie behávala trikrát do týždňa a bol to práve tento úsek, ktorý ju dokázal motivovať. Nachádzal sa priamo pod pieskovcovými hradbami juhovýchodne od mesta. Bežala popri schodoch vedúcich do rímskych záhrad, lebo presne tam sa všetka krása začínala. Náhla zmena miesta aj atmosféry ju vždy ohromila, presne to mala na Chesteri najradšej, fakt, že sa za niekoľko minút vytratila z preplnených ulíc a ocitla sa zoči-voči dejinám.

Prešla pomedzi fragmenty rímskeho opevnenia. Stĺpy kúpeľov a trosky vojenských budov jej vyznačovali cestu. Zhlboka sa nadychovala, naplňovala si pľúca vzduchom, obdivovala okolie a nikdy sa necítila viac nažive. Akoby ju história tohto miesta nejako nabíjala energiou.

Zo záhrad zamierila k dláždenému chodníku popri rieke a potom nahor k eduardovskému pavilónu, ktorý bol bez ohľadu na počasie a ročnú dobu skutočným magnetom pre návštevníkov a turistov. V lete sa tu konali koncerty a veslárske preteky. Miestni umelci si na promenáde rozložili svoje stánky a pri vode sa zasa dali prenajať loďky. Väčšie lode vozili turistov na okružné plavby k pamätihodnostiam.

Rieku lemovali drevené lavičky a pouličné lampy z čierneho kovu, tiež v eduardovskom štýle. Medzi nimi rástli rozložené stromy. Sem mierili ľudia, ktorí prišli do mesta len na deň, tu rodiny krmili kačky a tu mohol človek počas zimných popoludní, ak na chvíľu zdvihol hlavu a zabudol na mráz, znenazdania na chvíľu pocítiť čosi skoro letné.

Okružné plavby sa už nekonali, sezóna sa dávno skončila, ale stánkárov a turistov tu vždy bolo dosť a Suzie sa musela vyhnúť niekoľkým ľuďom, než našla prázdnu lavičku. Hlasnú, energickú hudbu, nastavenú na stoštyridsať úderov za minútu, prerušil Dellin hlas – takmer sa zdalo, že sa zasekáva a zasa rozbícha v rovnakých intervaloch.

Suzie, ktorá merala len meter päťdesiat, si ľudia často plietli s dieťaťom. Bojovala s tým celý život a aj teraz, kým jej Della do ucha chrlila čosi nezrozumiteľné, si Suzie vystrela nohy, napla šľachy a odložila čiapku, aby mládeži zízajúcej na ňu z vedľajšej lavičky bolo jasné, že je dospelá žena. Hnedé, nakrátko ostrihané vlasy jej trochu stáli, a keď si ich nasprejovala, pridávali k jej výške ešte pár centimetrov. Keď sa k tomu prirátali desaťcentimetrové podpätky, cez pracovný deň sa Suzie nikdy necítila malá, ale s vlasmi prilepenými k hlave a plochou podrážkou si často pripadala zraniteľná.

Chlapcom venovala posledný uprený pohľad, ale tí už sa aj tak dívali inam. Sústredila sa na Dellin hlas. Della vždy rozprávala akoby v hádankách. Suzie pripadala na svoj vek dosť nedospelá a bolo pre ňu záhadou, prečo ju Rachel za-

mestnala. Prečo Rachel vôbec zamestnávala niekoho na prácu, ktorú istotne mohla zvládnuť sama. Mala kopu inej roboty, to áno, no na druhej strane, nemal ju každý? A predsa bola Rachel jediný človek, ktorého Suzie poznala, čo zamestnával niekoho na – na čo vlastne? Suzie predpokladala, že na výpomoc a trocha ako pestúнку, ale nikdy sa nespýtala. V tomto skrátka boli každá iná. Suzie by si nevedela pred sebou ospravedlniť výdavky na to, že by raz za týždeň zavolała upratovačku, kým Rachel zamestnávala niekoho, aby upratoval denne, či dokonca hodinu za hodinou. Čo ďalšie asi tak Della robí, Suzie nevedela.

„Prepáč, čo hovoríš?“ spýtala sa Suzie a počúvala, ako sa Della potkýna o vlastné slová. Rozprávala niečo o nákupnom stredisku, o tom, že si Rachel zlomila členok, ale Suzie si nevedela dať dokopy, čo sa naozaj stalo. Della mala čosi vyše dvadsať rokov a otravný zvyk hovoriť rýchlo, ani sa nenadychovala. Najľahšie sa proti tomu dalo brániť, keď jej človek položil rad krátkych, jasných otázok, na ktoré mohla odpovedať iba áno alebo nie. Po šiestich takých otázkach Suzie konverzáciu ukončila, stíchla a skúšala si pomaly uvedomiť, čo jej Della práve oznámila.

Rachel mala nehodu a čakala na ňu v nemocnici.

Takže napokon do toho nákupného strediska predsa len išla. Aby prichytila manžela pri nevere. A dopadne to celkom inak. Suzie sa zadívala na staršiu manželskú dvojicu, ako sa fotografujú, pózujúc pred hudobným pavilónom. Dych sa im zrážal pred tvármi, dlane si položili na dekoratívne zábradlie a smiali sa jeden na druhého. Okolo prešla rodina s batolaťom, kočík na dlažbových kockách trochu poskakoval.

„Mala mi zavolať,“ zamrmlala si Suzie pre seba. Predstavila si Rachel, ako sama pred hotelom pozerá na svojho manžela a jeho milenku, a pri tom pohľade nabúra auto. „Roztrhla by som ho napoly.“

Matka batolaťa sa prudko otočila. Asi to napokon povedala hlasnejšie, než si myslela. Začervenala sa a vydala sa naspäť cestou, ktorou prišla, tentoraz s jasným cieľom.

Ani jej na um nezišlo, aby najprv zamierila domov a osprchovala sa, alebo si aspoň prezliekla bežecký úbor a prezula sa. S hlavou plnou predstáv o nevere a klamstvách zostala celkom slepá k okoliu a jediné, čo cítila, bol studený, trochu stuchnutý vzduch, ktorý k nej prenikal od rieky. Srdce jej bilo ako splašené, keď minula mestské hradby a vbehla do preplnených ciest, do oblaku výfukových plynov a ulíc hemžiacich sa obchodníkmi a pouličnými hudobníkmi. Našla svoje auto, rukou v rukavici prešla z vnútornej strany po prednom skle, lebo na to, aby námrazu rozohnala klimatizácia, nemala trpezlivosť. Vzápätí sa vnorila do premávky, do trhano sa posúvajúceho radu áut. Smer nemocnica, smer Rachel.

Sedela na vozíčku hneď v rohu čakárne. Nohu mala podporenú, a hoci hneď potriasla hlavou a snaživo signalizovala, že je všetko v poriadku, Suzie vedela, že jej priateľka v poriadku rozhodne nie je. Pribehla k nej, Rachel mala drobnú tvár opuchnutú od plaču, oči utrápené a červené. Jej zvyčajne perfektné oblečenie vyzeralo špinavé a pokrčené, jej rovné mikádo bolo rozstrapatené a šiel z nej akýsi zatuchnutý pach.

Za celé roky, čo Suzie Rachel poznala, dokonca ani vtedy na strednej škole, keď Rachel počas školy v prírode trvala na tom, že pôjde uprostred záplav na skúšku odvahy kamsi do lesa, ju nevidela v takomto stave. Položila jej ruku na plece a obzrela sa po miestnosti, kde by našla nejaký personál. Zdalo sa, že okrem ženy na recepcii tu nikto nie je. Pohľad sa jej stretol len s radom modrých čalúnených sedadiel